

Sygn. akt VI GC 694/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. M.**

przeciwko **Č. S. z siedzibą w P. (Czechy)**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania odsetek ustawowych liczonych od kwoty 959,40 złotych za okres od dnia 22 września 2015 roku do dnia 07 października 2015 roku;

II. zasądza od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. na rzecz powódki D. M. kwotę 509,22 złotych (pięćset dziewięć złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 08 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV. zasądza od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. na rzecz powódki D. M. kwotę 844,90 złotych (osiemset czterdzieści cztery złote dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od powódki D. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 65,67 złotych (sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wypłaconych przez Skarb Państwa;

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 74,29 złotych (siedemdziesiąt cztery złote dwadzieścia dziewięć groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wypłaconych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt VI GC 694/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lutego 2016 roku powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. kwoty 959,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 22 września 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki O. model Zafira o numerze rejestracyjnym (...) należący do S. Z.. Odpowiedzialność za to zdarzenie ponosił kierowca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego Č. S. z siedzibą w P.. Poszkodowany S. Z. na czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynajął od powódki D. M. samochód zastępczy za kwotę 659,40 złotych (przez okres 6 dni po stawce w kwocie 130 złotych netto), a następnie przelał na jej rzecz wierzytelność z tytułu zapłaty za najem pojazdu zastępczego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 marca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 761/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Č. S. z siedzibą w P. wniósł o oddalenie powództwa w uzasadnieniu wskazując, że najem pojazdu zastępczego nie był związany przyczynowo ze szkodą powstałą na wskutek uszkodzenia samochodu marki O. model Zafira o numerze rejestracyjnym (...), gdyż poszkodowany posiadał dodatkowo inne pojazdy – samochód marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany zarzucił także, że czas najmu pojazdu zastępczego nie odpowiada rzeczywistemu czasowi naprawy uszkodzonego pojazdu (uznając, że wynosił on maksymalnie 3 dni), a także, że stawka za wynajem samochodu zastępczego w wysokości 130 złotych netto jest wyższa niż stawki stosowane na lokalnym rynku. Pozwany zarzucił także, że informację umożliwiającą mu rozpoznanie roszczenia w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego otrzymał dopiero w dniu 24 września 2015 roku, a więc określony przepisami prawa termin upłynął mu dopiero w dniu 08 października 2015 roku.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 04 maja 2016 roku” (data prezentaty: 2016-05-06, k. 60-64 akt) powódka D. M. ograniczyła swoje żądanie w zakresie należności odsetkowej, domagając się zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty za okres od dnia 08 października 2015 roku do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 sierpnia 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. model Zafira o numerze rejestracyjnym (...) należący do S. Z. i I. Z..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w Č. S. z siedzibą w P..

niesporne

Pojazd marki O. model Zafira o numerze rejestracyjnym (...), który uległ uszkodzeniu, był wykorzystywany przez S. Z. w celu dojazdu do pracy z Ż. do O. oraz raz w tygodniu z Ż. do S., a także w celach prywatnych.

S. Z. i jego żona byli właścicielami także samochodu marki P. (...) i samochodu marki S. (...).

Samochód marki P. (...) został oddany w użyczenie synowi S. Z., który korzystał z niego w celu dojazdów na studia i do pracy.

Natomiast z samochodu marki S. (...) korzystała kiedyś żona S. Z.. Obecnie samochód ten posiadał wprawdzie ważne badanie techniczne dopuszczające go do ruchu, ale był wykorzystywany incydentalnie, z uwagi na jego awaryjność wynikającą z wieku tego pojazdu (rocznik 92/93).

zeznania świadka S. Z. – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 listopada 2016 roku – k. 82-84 akt (zapis cyfrowy 00:06:52-00:24:00)

W dniu 25 sierpnia 2015 roku pomiędzy D. M. jako wynajmującym a S. Z. zawarta została umowa najmu samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustalił stawkę najmu w kwocie 130 złotych netto za dobę.

S. Z. zwrócił wynajmowany pojazd w dniu 01 września 2015 roku.

umowa najmu samochodu – k. 9 akt, protokół przekazania pojazdu – k. 10 akt, protokół zwrotu pojazdu – k. 11 akt

W dniu 07 września 2015 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 6 dób D. M. wystawiła poszkodowanemu S. Z. fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 959,40 złotych brutto, przyjmując 6 dób najmu oraz stawkę w wysokości 130 złotych netto (159,90 złotych brutto).

faktura VAT numer (...) – k. 14 akt

W dniu 07 września 2015 roku poszkodowany S. Z. zawarł z D. M. umowę cesji wierzytelności w celu pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną numer (...) -1

umowa cesji wierzytelności – k. 13 akt

W dniu 07 września 2015 roku za pośrednictwem korespondencji mailowej D. M. przesłała Č. S. z siedzibą w P. fakturę VAT za wynajem pojazdu zastępczego z prośbą o uregulowanie należności odszkodowawczej. Następnie, w dniu 24 września 2015 roku D. M. uzupełniła dokumenty przesyłając także pełnomocnictwo, zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz oświadczenie o konieczności najmu pojazdu zastępczego.

wydruk korespondencji mailowej – k. 50-53 akt

Pismem z dnia 24 września 2015 roku Č. S. z siedzibą w P. odmówił wypłaty odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego wskazując, że poszkodowany S. Z. posiadał dwa inne samochody (marki P. o numerze rejestracyjnym (...) oraz marki S. o numerze rejestracyjnym (...)).

pismo – k. 38 akt

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki O. model Zafira o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 6 dni kalendarzowych. Okres ten obejmował:

- dzień 25 sierpnia 2015 roku – data przyjęcia uszkodzonego samochodu do naprawy i zakup części zamiennych,
- dzień 26 sierpnia 2015 roku – rozpoczęcie naprawy,
- 3 dni technologicznej naprawy,
- 1 dzień na wydanie samochodu po naprawie.

W sierpniu 2015 roku stawki za wynajem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasą pojazdowi wynajętemu – V. (...) stosowane przez podmioty zajmujące się wypożyczaniem samochodów i w warsztatach naprawczych na terenie Ż. i okolic, tj. powiatu (...) mieściły się w przedziale od 61,50 złotych brutto do 140 złotych brutto.

opinia biegłego sądowego J. Z. – k. 106-115 akt, opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. Z. – k. 133-134 akt, opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. Z. – k. 187-206 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przed stroną przeciwną.

Sąd uwzględnił także dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Odnosnie cenników załączonych przez powódkę, to Sąd odmówił dania im wiary. Dokumenty te pochodzą od wybranych przez powódkę podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co uzasadnia przyjęcie, iż powódka przedstawiła jedynie cenniki stanowiące poparcie jej twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność stosowania także przez inne niż powódka podmioty stawki w wysokości 130 netto za dobę najmu pojazdu.

Sąd nie dał wiary także oświadczeniu poszkodowanego S. Z. złożonemu w dniu 25 sierpnia 2015 roku (k. 12 akt), w którym wskazywał on na okoliczność nieposiadania innych pojazdów aniżeli uszkodzony pojazd marki O. model Zafira o numerze rejestracyjnym (...), stoi to bowiem w sprzeczności z późniejszymi zeznaniami tego poszkodowanego złożonymi w charakterze świadka.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd oparł się również – uznając je za wiarygodne i spójne – na zeznaniach świadka S. Z., w szczególności w zakresie, w jakim świadek wskazywał na okoliczności posiadania dwóch innych pojazdów, poza pojazdem, który uległ uszkodzeniu oraz związane z tym faktyczne możliwości korzystania z nich. Jak wskazał bowiem świadek, samochód marki P. został użyty jego synowi, natomiast samochód marki S. jest samochodem starym, jak był jezdny, to był wykorzystywany przez jego żonę, obecnie świadek wykorzystuje go sporadycznie z uwagi na obawy co do jego awaryjności.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miała opinia biegłego sądowego w zakresie mechaniki samochodowej J. Z.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a ponadto nie była kwestionowana przez strony. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Z uwagi na ustalenie przez biegłego sądowego, że pojazd wynajęty (V. (...)) był niższej klasy aniżeli pojazd uszkodzony (O. (...)), podzielać podniesiony przez pozwanego Č. S. z siedzibą w P. zarzut w tym zakresie, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia stosowanych przez wypożyczalnię i warsztaty naprawcze stawek za najem pojazdów odnoszących się do klasy pojazdu faktycznie wynajętego, a nie pojazdu uszkodzonego. Sąd miał bowiem na uwadze, że standard (klasa) samochodu uszkodzonego wyznacza maksymalny próg wysokości szkody z uwagi na wskaźnik, jakim jest stawka za najem pojazdu zastępczego. Skoro jednak poszkodowany wynajął samochód niższej klasy, to rozmiar szkody określić należało biorąc pod uwagę koszty poniesione na najem pojazdu rzeczywiście wynajętego.

W odpowiedzi na zarzut powódki D. M., biegły sądowy J. Z. ustalił, iż tylko jeden z warsztatów naprawczych i wypożyczalni wskazanych enumeratywnie przez powódkę w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 17 maja 2017 roku” (data prezentaty: 2017-05-24, k. 149 akt), tj. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., oferował najem pojazdu zastępczego o klasie porównywalnej do wynajętego przez poszkodowanego S. Z. pojazdu marki V. (...) i to według stawki w kwocie 140 złotych brutto. Pozostałe podmioty nie udostępniały oficjalnie informacji o swojej ofercie albo nie oferowały najmu pojazdów zastępczych.

Ustalony przez biegłego sądowego uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego nie był kwestionowany przez żadną ze stron.

W niniejszej sprawie powódka D. M. domagał się zasądzenia od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. kwoty 959,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wykorzystywanego przez poszkodowanego S. Z. w okresie sześciu dni według stawki w kwocie 130 złotych netto za dobę. Pozwany wnosił

natomiast o oddalenie powództwa kwestionując żądanie pozwu w zakresie zasadności wynajmu pojazdu zastępczego oraz uzasadnionego okresu najmu i wysokości szkody (stawek).

Pismem z datą w nagłówku „dnia 04 maja 2016 roku” (data prezentaty: 2016-05-06, k. 60-64 akt) powódka D. M. ograniczyła swoje żądanie w zakresie należności odsetkowej, domagając się zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty za okres od dnia 08 października 2015 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W związku z tym, że modyfikacja pozwu dokonana przez powódkę, a polegająca na rezygnacji z domagania się przez nią części należności odsetkowej, co uznać należało za ograniczenie powództwa (cofnięcie), dokonana została przed rozpoczęciem rozprawy, zgoda pozwanego na dokonanie tej czynności nie była wymagana.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową powódki z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrywał się, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa.

Uznając zatem, iż czynność powódki jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z powyższego oświadczenia (punkt I wyroku).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzone.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych. W ocenie Sądu obecnie posiadanie

samochodu nie jest dobrem luksusowym, z pojazdów korzysta się w wielu, choćby nawet najprostszych, czynnościach życia codziennego, stąd też brak pojazdu spowodowany kolizją powoduje dezorganizację życia lub pracy. Najem pojazdu zastępczego ma więc zapewnić poszkodowanemu normalne funkcjonowanie i wykonywanie czynności życia codziennego i nie można uzależniać go od możliwości korzystania przez poszkodowanego z komunikacji publicznej, tym bardziej, że pojazdy są nabywane nie tylko do realizacji codziennych czynności, ale również do potencjalnej możliwości skorzystania z nich wtedy, gdy zajdzie ku temu potrzeba.

Sąd podziela także pogląd wyrażony w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11), iż w momencie uszkodzenia samochodu szkoda ogranicza się do zakresu zniszczenia, czyli obniżenia wartości samochodu. Natomiast utrata wyrażająca się w samym dyskomforcie i odczuciu przykrości wynikająca z niemożliwości korzystania z uszkodzonego samochodu nie powoduje samoistnie odrębnego uszczerbku odnoszącego się do tej rzeczy, niezależnie od jej przeznaczenia. Przy czym inna jest sytuacja, kiedy doszło do poniesienia przez poszkodowanego wydatków na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie remontu uszkodzonego pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia pojazdu. Są to wydatki poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia prowadzącego do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.).

Sąd ocenił, iż w przypadku tego rodzaju szkody, która jest wynikiem wtórnym zdarzenia (szkoda ta nie powstaje w momencie uszkodzenia pojazdu, ale dopiero na wskutek wynajęcia pojazdu zastępczego na wskutek uszkodzenia samochodu) dla ustalenia zasadności roszczenia odszkodowawczego decydujące znaczenia ma ocena celowości i ekonomiczności powstałego kosztu związanego z wynajmem samochodu zastępczego. Celowość jest terminologią, która oznacza konieczność oceny zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem pojazdu a decyzją o uruchomieniu dodatkowego kosztu związanego z wynajmem pojazdu zastępczego, natomiast ekonomiczność to także ocena, czy zaistniał związek przyczynowy poprzez zastosowanie probierza ekonomicznego. Sąd, zwłaszcza w przypadku wynajmu pojazdu zastępczego związanego z uszkodzeniem samochodu wykorzystywanego w celach prywatnych, musi zmierzyć się z ustaleniem, czy decyzja będąca skutkiem szkody (w postaci wynajmu pojazdu) była powiązana przyczynowo – skutkowo ze szkodą poprzez kryterium konieczności i kryterium ekonomiczności.

W ocenie Sądu w odniesieniu do tej części łańcucha przyczynowo – skutkowego szkód związanych z uszkodzeniem pojazdu znaczenia nabierają okoliczności uwarunkowań faktycznych związanych z dotychczasowym korzystaniem z uszkodzonego samochodu oraz możliwością zapewnienia sobie korzystania z innego posiadanego pojazdu.

Poza sporem pozostawało, że poszkodowany S. Z. korzystał na co dzień z uszkodzonego pojazdu marki O. (...) w celach prywatnych, jak również związanych z przemieszczaniem się do pracy z Ż. do O. oraz raz na tydzień do S.. Okolicznością bezsporną był także fakt, że poszkodowani S. Z. i I. Z. byli właścicielami, oprócz pojazdu uszkodzonego, także dwóch innych samochodów. Wskazać jednak przy tym należy, iż samochód marki P. (...) znajdował się w posiadaniu ich syna, który wykorzystywał go w celu dojazdu do pracy i na studia, a zatem samochód ten został mu użyczony przez poszkodowanych, do czego mieli oni prawo jako właściciele.

Odnosząc się natomiast do samochodu marki S. (...), to jak wynika z zeznań świadka S. Z. mimo, że samochód ten posiadał aktualne badanie techniczne dopuszczające ten pojazd do ruchu, to jako, że był to pojazd ponad dwudziestoletni (rocznik 1992 lub 1993), poruszanie się nim rodziło w świadku obawę, że ulegnie on awarii, bo jak wskazał świadek „ciągle się w nim coś psuło”. Nadto jak wynika z zeznań świadka, samochód ten we wcześniejszym okresie, gdy nie stwarzał jeszcze obaw co do bezpieczeństwa poruszania się nim, użytkowany był przez jego żonę.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w przywołanej już uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11), istota zaliczenia wydatków na najem pojazdu zastępczego jako celowo i ekonomicznie uzasadnionych może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy poszkodowany nie posiada innego wolnego i nadającego się do używania pojazdu.

Przy czym w ocenie Sądu nawet w przypadku posiadania przez poszkodowanego innych pojazdów, nie wyklucza to wystąpienia po jego stronie szkody w postaci braku możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. W niniejszej sprawie uznać zaś na podstawie całokształtu materiału dowodowego należało, że poszkodowany S. Z., mimo że

formalnie był właścicielem jeszcze dwóch pojazdów, nie posiadał innego pojazdu, który mógłby posłużyć mu w celu uzupełnienia braku po uszkodzeniu pojazdu marki O. (...), albowiem pojazd marki P. (...) został użyczony synowi (do czego uszkodzony jako właściciel miał prawo), natomiast pojazd marki S. (...) z uwagi na swój wiek i obawy odnośnie jego stanu technicznego, a przez to bezpieczeństwa użytkowania, nie mógł być uznany za inny pojazd nadający się do zastąpienia nim uszkodzonego pojazdu marki O. (...). Należy też pamiętać, że możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić uszkodzowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. W tej sytuacji za niezasadne należało uznać domaganie się przez pozwanego, aby uszkodzony S. Z. będący starszą osobą (70 lat), dojeżdżający codziennie do pracy około 15-20 kilometrów w jedną stronę, korzystał z samochodu, z którego nikt już na co dzień nie korzystał z uwagi na jego wiek i stan techniczny.

Z powyższych względów, w ocenie Sądu, najem przez uszkodzowanego pojazdu zastępczego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był zatem uzasadniony okolicznościami przedmiotowej sprawy.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez uszkodzowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Ustalając tę okoliczność, Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego J. Z., jako że w tym zakresie nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron i podzielając ustalenia i wnioski biegłego sądowego, Sąd przyjął, że celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) obejmował 6 dni.

Odnośnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powódka D. M. domagała się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 130 złotych netto za dobę (159,90 złotych brutto).

Zgodnie z powszechnie aprobowaną w orzecznictwie i piśmiennictwie uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03, Monitor Prawniczy 2004/2/81), którą podziela także Sąd orzekający w niniejszej sprawie, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Podkreślić należy, iż aby stawki miały charakter rynkowy muszą mieścić się w przedziale stawek występujących na rynku. Warto w tym miejscu wskazać, że istota stawki powszechnie stosowanej mylnie bywa odnoszona do pojęcia stawki średniej. Tymczasem na rynku nie istnieją średnie ceny najmu pojazdu. Strony nie zawierają umowy po cenach średnich. Na rynku występuje przedział cen wyznaczonych cenami najniższymi i najwyższymi, a także cenami pośrednimi pomiędzy nimi. Wskazać należy iż probierzem ekonomiczności stawki rozumianej jako stawka celowa i uzasadniona w rozumieniu art. 822 k.c. powinien być rynek lokalny odniesiony do ofert odpowiadających klasą wynajmowanemu samochodowi.

Z opinii biegłego sądowego J. Z. wynikało, iż pojazd uszkodzony i pojazd wynajęty przez uszkodzowanego przynależą do innych klas pojazdów. Uszkodzony pojazd marki O. (...) to pojazd klasy średniej, zaś pojazd wynajęty, tj. pojazd marki V. (...) – należy do klasy samochodów małych, miejskich (o dwie klasy niżej niż pojazd uszkodzony). W tej sytuacji skoro wynajęty pojazd zastępczy był pojazdem niższej klasy, brak było podstaw, by wysokość szkody ustalać w oparciu o stawki obowiązujące dla pojazdów zastępczych klasy średniej, a więc zasadne stało się ustalenie stawek rynkowych najmu pojazdów zastępczych tej klasy, co wynajęty pojazd marki V. (...).

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego, lokalne dla miejsca zamieszkania uszkodzowanego i miejsca prowadzenia przez powódkę działalności gospodarczej warsztaty naprawcze i wypożyczalnia w dacie likwidacji szkoły stosowały za najem pojazdów zastępczych tego autosegmentu stawki w wysokości 61,50 złotych – 140 złotych brutto za dobę. Mając na uwadze wskazaną wyżej wysokość stosowanych stawek uznać należało, iż stawka najmu żądana przez powódkę (kwota 159,90 złotych brutto) była zawyżona i nie mieściła się w przedziale stawek występujących na rynku za najem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego.

W tej sytuacji Sąd uznał za uzasadnioną stawkę najmu w kwocie 84,87 złotych brutto za dobę, nie była to bowiem stawka ani najniższa, ani najwyższa, zaś wynajęcie pojazdu za tę kwotę w miejscu zamieszkania poszkodowanego (Ż.) było możliwe.

W tych okolicznościach, mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd uznał, iż pozwany Č. S. z siedzibą w P. zobowiązany jest do zwrotu powódce D. M. kosztów najmu pojazdu zastępczego za 6 dni według stawki w kwocie po 84,87 złotych brutto za dobę, tj. łącznie kwotę 509,22 złotych, którą Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził na rzecz powódki w punkcie II wyroku (wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 08 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie III wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji stosowanych a contrario

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 53,08%, a pozwany w 46,92%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 1 925 złotych (opłata sądowa od pozwu – 48 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 360 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 500 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 377 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 360 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 1 021,79 złotych (53,08% z kwoty 1 925 złotych), zaś pozwanemu w kwocie 176,89 złotych (46,92% z kwoty 377 złotych). Po skompensowaniu obu tych kwot, pozwany winien zwrócić powódce kwotę 844,90 złotych, którą Sąd zasądził na jej rzecz w punkcie IV wyroku.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. 2016 roku, poz. 623 ze zmianami) Sąd nakazał w punkcie V i punkcie VI wyroku ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni od pozwanego kwotę 74,29 złotych (53,08% z kwoty 139,96 złotych), zaś od powódki – kwotę 65,67 złotych (46,92% z kwoty 139,96 złotych), z tytułu kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni jako wynagrodzenie biegłego sądowego (w związku z wykorzystaniem zaliczki powódki w całości).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 27 września 2017 roku